

Sygn. akt I ACa 1130/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Elżbieta Lipińska (spr.)
Sędziowie:	SSA Agnieszka Piotrowska SSA Dariusz Kłodnicki
Protokolant:	Katarzyna Stalewska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **W. W.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Aresztu Śledczego w J.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 17 lipca 2012 r. sygn. akt I C 134/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze oddalił powództwo, którym powód wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego w J. – zadośćuczynienia w kwocie 250.000 zł, zasądzenie odpowiedniej sumy pieniężnej rzecz dwóch fundacji w kwocie po 25.000 zł na oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu.

Sąd ten ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był skazany wyrokami łącznymi Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt II K 76/07 i VI K 769/05 oraz wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bolesławcu w sprawie o sygn. akt II K 22/07. Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze, na wniosek wielokrotnie karanego powoda, wydał w dniu 16 grudnia 2010 r., w sprawie o sygn. II K 2303/10 wyrok łączny, w którego:

1. punkcie I, przyjmując, że był on skazany szczegółowo wskazanymi w uzasadnieniu prawomocnymi wyrokami na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył skazanemu W. W. jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone wskazanymi powyżej orzeczeniami i wymierzył karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;
2. w punkcie II wyroku, przyjmując, że był on skazany szczegółowo wskazanymi w uzasadnieniu prawomocnymi wyrokami – na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył skazanemu W. W. jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone wskazanymi powyżej orzeczeniami i wymierzył karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;
3. w punkcie III wyroku, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych wyżej kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył skazanemu kary dotychczas odbyte w sprawach podlegających połączeniu.

Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt V KK 376/11, na skutek kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 grudnia 2010 r., w sprawie o sygn. II K 2303/10, uchylono zaskarżony wyrok łączny w części dotyczącej punktu I tj. kary łącznej w odniesieniu do wyroków opisanych w jego punktach 1, 5, 6 i 9 oraz w części dotyczącej orzeczenia z nim związanego zawartego w punkcie III wyroku łącznego w części, w jakiej zaliczono na poczet tej kary łącznej kary odbyte w sprawach podlegających połączeniu i w tym zakresie sprawę przekazano do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 27 grudnia 2010 r. o sygn. akt IV Kzw 325/10, zmieniającym postanowienie Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14 czerwca 2010 r. w sprawie o sygn. akt II Ko 1520/10, zarządzono wykonanie kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 8 sierpnia 2006 r., sygn. akt II K 477/06.

W następstwie uchylenia wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt II K 2303/10 na powrót wprowadzono do wykonania karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt II K 477/06.

Dodatkowo wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt II K 2482/10, którym połączono wyroki Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt II K 592/10 i o sygn. akt II K 1598/10, wymierzono karę łączną 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności, która podlega wykonaniu. Wykonaniu podlega także kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt II K 1546/10, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze o sygn. akt VI Ka 489/11.

Bezspornym było, że w chwili orzekania przed Sądem I instancji toczyło się postępowanie w przedmiocie wyroku łącznego będącego wynikiem powyższej kasacji.

Przy takich ustaleniach Sąd Okręgowy wskazał, że powód opierał dochodzone roszczenie na twierdzeniach o zawinionym zachowaniu Dyrektora Aresztu Śledczego w J., którego manipulacja i zaniedbania naruszyły jego dobra osobiste w ten sposób, że doznał krzywd moralnych i psychicznych i utracił rodzinę, gdyż dwukrotnie odbywał te same kary pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał, aby zostały naruszone jego dobra osobiste. Nie udowodnił w szczególności, aby naruszone zostało jego zdrowie tak fizyczne, jak i psychiczne oraz aby ewentualne nieprawidłowości miały związek ze stanem jego zdrowia. Nie sposób również uznać, aby powód utracił możliwość życia w rodzinie, skoro był on uprzednio wielokrotnie karany na karę pozbawienia wolności i kary takie odsiadywał już w przeszłości przez kilka lat.

Sąd I uznał również, że strona pozwana wykazała dodatkowo, iż jej działanie nie było bezprawne. Badając bowiem legalność działań strony pozwanej stwierdził, że Dyrektor Aresztu Śledczego w J. jako dyrektor jednostki penitencjarnej jest wyłącznie organem wykonawczym i nie posiada żadnych kompetencji w zakresie orzecznictwa, tj. dotyczącym wysokości wymierzonych kar pozbawienia wolności czy zaliczania okresów rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonych kar. Administracja jednostki penitencjarnej, co najwyżej, na podstawie odpowiednich

przepisów i zgodnie z dokumentacją, oblicza karę pozbawienia wolności, co nie jest tożsame z jej wymierzaniem. Nie sposób zatem dopatrzeć się jakichkolwiek zachowań strony pozwanej, które naruszałyby dobra osobiste powoda.

Sąd zaznaczył, że zgodnie z treścią art. 575 § 1 k.p.k., jeżeli po wydaniu wyroku łącznego zachodzi potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego wydania poprzedni wyrok łączny traci moc. Wydanie więc wobec W. W. wyroków łącznych przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt II K 76/07 i o sygn. akt VI K 769/05 oraz wyroku łącznego przez Sąd Rejonowy w Bolesławcu w sprawie o sygn. akt II 22/07 nie miało istotnego znaczenia, gdyż w późniejszym czasie Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wydał względem niego wyrok łączny w sprawie o sygn. II K 2303/10, zaś wcześniejsze wyroki utraciły moc. Jednocześnie poprzez rozstrzygnięcie w zakresie zaliczenia skazanemu na poczet orzeczonej wyrokiem łącznym w sprawie o sygn. II K 2303/10 kary łącznej pozbawienia wolności dotychczas odbytych w sprawach podlegających połączeniu kar, nie doszło do dwukrotnego odbycia przez niego tej samej kary.

Prawidłowe było nadto zdaniem Sądu Okręgowego wprowadzenie do wykonania kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt II K 477/06, skoro Sąd Najwyższy (wyrok z dnia 7 grudnia 2011 r., w sprawie o sygn. akt V KK 376/11), rozpoznając kasację od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 grudnia 2010 r., w sprawie o sygn. akt II K 2303/10, uchylił zaskarżony wyrok łączny i przekazał do ponownego rozstrzygnięcia sprawę w części dotyczącej kary łącznej w odniesieniu do wyroków opisanych w jego punktach 1, 5, 6 i 9 (tj. punkt I wyroku łącznego) oraz w części, w jakiej zaliczono na poczet tej kary łącznej kary odbyte w sprawach podlegających połączeniu (tj. punkt III wyroku łącznego). Wyrokiem Sądu Najwyższego uchylono zatem rozstrzygnięcie w zakresie połączenia między innymi wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt II K 477/06. Reasumując, uchylenie w części wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 grudnia 2010 r., w sprawie o sygn. akt II K 2303/10 umożliwiło wykonanie orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt II K 477/06 kary pozbawienia wolności, gdyż nie była ona wówczas – jako kara jednostkowa – objęta wyrokiem łącznym. Na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 27 grudnia 2010 r. o sygn. akt IV Kzw 325/10, zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14 czerwca 2010 r. w sprawie o sygn. akt II Ko 1520/10, zarządzono wykonanie kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 8 sierpnia 2006 r., sygn. akt II K 477/06. Zdaniem Sądu postępowanie organów wymiaru sprawiedliwości było więc w pełni właściwe i zgodne z obowiązującymi przepisami prawa.

Natomiast omawiany wcześniej wyrok łączny Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 grudnia 2010 r., w sprawie o sygn. II K 2303/10 w części dotyczącej punktu II i III, nie został uchylony, gdyż nie został objęty kasacją. W konsekwencji punkt II wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 grudnia 2010 r., w sprawie o sygn. II K 2303/10, którym połączono W. W. jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone wskazanymi powyżej orzeczeniami i wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, podlegał wykonaniu. Zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej podlegały zaś okresy odbytych już kar pozbawienia wolności. Wg Sądu I instancji brak było jakiegokolwiek uchybienia pracy wymiaru sprawiedliwości również w tym zakresie, tym bardziej więc zachowanie Dyrektora Aresztu Śledczego w J. odpowiadało prawu, a do naruszenia dóbr W. W. nie doszło. Działanie strony pozwanej nie nosiło zaś cech bezprawności, a powód nie odbył powtórnie kar pozbawienia wolności odbytych już poprzednio

W ocenie Sądu brak było również podstaw odpowiedzialności strony pozwanej na gruncie przepisów regulujących odpowiedzialność deliktową władzy publicznej.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zdaniem Sądu I, powód nie wykazał żadnej z przesłanek warunkujących odpowiedzialność strony pozwanej. Nie wykazał w szczególności, o czym była mowa powyżej, niezgodnego z prawem działania lub zaniechania strony pozwanej. Gołosłowne pozostawały jego twierdzenia w zakresie poniesionej szkody oraz jej związku z zachowaniem pozwanego. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy powództwo oddalił.

Od wyroku tego powód wniósł apelację, zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczenia przez oddalenie powództwa i obciążenie go kosztami; wniósł o zmianę wyroku przez uwzględnienie powództwa. W uzasadnieniu apelacji powód

podniósł argumenty przeciwko prawidłowości przyjęcia, że prawidłowo rozliczono odbyte już przez niego okresy pozbawienia wolności na tle orzekanych kar łącznych, za którą to nieprawidłowość odpowiada jego zdaniem Dyrektor Zakładu Karnego. Zarzucił także nietrafną ocenę, że wadliwe naliczenie kar nie miało niekorzystnego wpływu na jego życie rodzinne, bowiem rodzinę ma dopiero od 2009 roku i poprzednie odbycia kary nie miały z nią związku.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny uznał ją za nieuzasadnioną. Wbrew swoim twierdzeniom powód nie wykazał, aby w toku rozpoznania sprawy doszło do uchybień, które skutkowałyby wadliwymi ustaleniami. Apelacja sprowadza się wyłącznie do polemiki z oceną faktów, przeprowadzoną przez Sąd I instancji. Tymczasem stan faktyczny ustalono prawidłowo, a świadczą o tym dokumenty w postaci powołanych w uzasadnieniu wyroków łącznych, a także wyroku Sądu Najwyższego oraz dokumentów, świadczących o sposobie obliczenia kar, skierowanych do wykonania. Dla oceny trafności zarzutów odnoszących się do wskazywanych przez skarżącego naruszeń prawa materialnego miarodajnym jest stan sprawy, który legł u podstaw wydania skarżonego wyroku; stan ten Sąd Apelacyjny przyjmuje za ustaleniami Sądu I instancji za własny i czyni go podstawą swojego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do zarzutu wadliwej oceny zebranego materiału podkreślić należy, iż przepis art. 233 § 1 k.p.c. przyznaje Sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli Sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki, z zasadami wiedzy, bądź z doświadczeniem życiowym. Sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału zachodzi bowiem jedynie wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją, do jakiej dochodzi sąd na jego podstawie. Sprzeczność ta występuje zatem w sytuacji, gdy z treści dowodu wynika co innego, niż przyjął sąd, gdy pewnego dowodu nie uwzględniono przy ocenie, gdy Sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub niedostatecznie potwierdzone, gdy Sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy oraz, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego rozumowania, co oznacza, że Sąd wyprowadza błędny logicznie wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności. Ponadto pamiętać należy, że w sytuacji, gdy z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, jego ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. postanowienie SN z dnia 10.01.2002 r., II CKN 572/99, wyrok SN z dnia 27.09.2002 r., sygn. II CKN 817/00). Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w nin. sprawie, a zatem zarzut wadliwej oceny nie może się ostać. Skoro zaś nie stwierdzono uchybień zarówno w ustaleniach dot. zapadłych orzeczeń, jak i w kwestiach związanych ze skierowaniem ich do wykonania, apelacja musiała być uznana za nieuzasadnioną. Po stronie dyrekcji Zakładu Karnego brak było bowiem uchybień, które mogłyby skutkować wywołaniem u powoda jakiegokolwiek szkody. Brak bezprawności, jak i wszelkiego zawinienia po stronie pozwanej, czyni zbędnymi rozważania w przedmiocie zaistnienia w ogóle jakiegokolwiek szkody po stronie powoda, jedynie więc na marginesie można stwierdzić, że i tu prawidłowa jest ocena Sadu Okręgowego, że szkody takiej w żadnej postaci powód nie wykazał.

Z tych względów na podstawie art. 385 kpc Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach za obie instancje opiera się na art. 98 kpc. Sąd Apelacyjny nie dopatrył się po stronie powoda żadnych szczególnych okoliczności, które nakazywałyby zastosować względem niego dobrodziejstwo art. 102 kpc.

bp